

אהוב אותי בשקרים

תחמנית

סרין פישור

"סרין פישור מצליחה בסילוחיה לדחוף אתנו לקצה, ככה שבא לנו לצרות, לצחוק, לבכות, לדמם ולסרוג סוודר, ואז לנשום עמוק ולחייך חייך רחב, כי התקווה לא נעלמת ליסלם."
(ה)בית

טרין פִּיֶשֶׁר

תחמנית

אהוב אותי בשקרים ספר 1

מאנגלית: גלי אבני-גילאור

לרכישת הספר לחצי כאן

טרין פִּיֶשֶׁר

תחמנית

Tarryn Fisher
The Opportunist
Love me with lies book1

עורכות ראשיות : ורד רווה-שמואל
גלי אבני-גילאור
עריכה : רון דהן
עיצוב עטיפה : חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד : גרינהויז — הרצליה

Copyright 2013 © by Tarryn Fisher

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2019 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ט

מסת"ב : 978-965-7648-64-3

Printed in Israel 2019

All rights reserved

תחמנית

הווה

אני אוליביה קספן, ואם אני אוהבת משהו, אני קורעת אותו מחיי. בלי כוונה... אך גם לא בלי כוונה.

אני רואה אחד מהם עכשיו, ניצול האהבה המסואבת והרעילה שלי. הוא עומד כמאה מטר מהמקום שבו אני עומדת, מרפרף בין אלבומים ישנים.

כילב.

שמו מתגלגל לי בראש כמו כדור דוקרני; בוצע רגשות שכבר מזמן הפכו לרקמה מצולקת. הלב שלי מנסה לחבוט את דרכו אל מחוץ לחזה, וכל מה שאני יכולה לעשות זה לעמוד ולבהות. שלוש שנים עברו מאז הפעם האחרונה שבה ראיתי אותו. במילות הפרידה שלו הזהיר אותי שאשמור מרחק.

אני שואבת אוויר דביק לריאות ומנסה לרסן את רגשותיי הדביקים. אני רוצה לגשת אליו. רוצה לצפות בשנאה העולה בעיניו. טוב, זה דבילי. אני מתחילה ללכת לכיוון היציאה, כמעט חוצה את הכביש ומגיעה למכונית, כשרגלי עוצרות אותי. קפוצת אגרופים אני צועדת בחזרה לחלון הראווה. זה החלק שלי בעיר. איך הוא מעז להראות פה את פניו?

הוא רכון מעל קופסת קרטון מלאה בדיסקים, וכשהוא פונה להסתכל על משהו מאחורי גבו, אני קולטת את האף המוזר שלו. הלב שלי נמעך — אני עדיין אוהבת את הילד הזה. וההבנה הזו מפחידה אותי. חשבתי

שהתגברתי עליו. חשבתי שאני מסוגלת להתמודד עם משהו כמו היתקלות אקראית. עברתי טיפול; היו לי שלוש שנים ל...

להירקב ברגשות אשם.

אני מתחברשת עם הרגשות שלי כמה שניות נוספות לפני שאני מפנה את גבי לחנות המוסיקה, ולכיילב. לא יכולה לחזור למקום האפל. הרגל שלי כבר מורמת לכיוון היציאה, כשהעננים שהסתובבו בשמי מיאמי במשך כל השבוע הומים לפתע כמו אינסטלציה ישנה. לפני שהספקתי לצעוד שני צעדים, הגשם תוקף את המדרכה, מרטיב לחלוטין את החולצה הלבנה שלי. אני נסוגה מהר אל מתחת לגגון חנות התקליטים. בוהה בחיפושית שלי נשטפת. ריצה קצרה בלבד, וכבר אהיה בדרכי הביתה. קול זר פורץ לרגע המנוסה שלי. אני נרתעת, לא בטוחה שהוא מדבר איתי.

"שמיים אדומים — זה מבשר צרות."

אני סבה על עקביי ומגלה שמישהו עומד מאחוריי. הוא קרוב אליי מעבר לראוי. ציוץ מופתע בוקע מגרוני ואני לוקחת צעד אחורה. הוא גבוה ממני לפחות בשלושים סנטימטר, כולו שרירים, אבל הוא לא מושך. הוא מחזיק את ידיו בזווית יוצאת דופן, אצבעותיו פרושות ומתוחות. העיניים שלי נמשכות לשומה היושבת כמו מטרה במרכז המצח שלו.

"מה?" אני מנידה בראשי מבולבלת. מנסה להציץ מעבר לכתף שלו, לחטוף מבט נוסף בכיילב. הוא עדיין שם? שאכנס?

"זו אמונה תפלה של מלחים," הוא מושך בכתפו.

אני מסתכלת על פניו. הוא נראה קצת מוכר, ובעודי חושבת אם להגיד לו שיסתלק, אני מנסה להיזכר איפה ראיתי אותו בעבר.

"יש לי מטרייה." הוא מחזיק חפץ כלשהו עם פרחים, שיש לו ידית בצורה של פרח החיננית. "אני יכול ללוות אותך לאוטו שלך."

אני מביטה בשמיים. הם באמת נראים אדומים, כמו בשקיעה. עוברת בי צמרמורת. אני רוצה שיעזוב אותי בשקט, ואני עומדת להגיד לו, אבל תוהה — מה אם זה סימן? השמיים אדומים. תעופי מפה — לעזאזל!

אני בוחנת את הלק האכול בציפורן האגודל שלי ושוקלת את הצעתו. אני לא מחסידי האותות והמופתים, אבל יש לו דרך לשמור עליי יבשה. "לא תודה," אני אומרת, מסיטה את ראשי לכיוון החנות מאחוריי, מבינה שכבר החלטתי.

"או.קיי. הוריקן מגיע, אבל מה שאת רוצה." הוא מושך שוב בכתפו ויוצא לגשם, בלי לפתוח את המטרייה שלו.

אני מסתכלת עליו הולך. גבו רחב והוא מתכופף כנגד הגשם השוטף, כמו מסוכך על שאר חלקי גופו, ואני לא יכולה לראות עוד את דמותו. אני מכירה אותו מאפשהו, אבל אילו פגשתי אותו בעבר — הייתי זוכרת כזה בחור גדול. אני חוזרת לחנות. השלט מעל לדלת אומר 'מיוזיק מאשרוס' באותיות בהירות ומסולסלות. אני מציצה מעבר לזכוכית ומחפשת את כיילב במעברים. הוא בדיוק במקום שבו עזבתי אותו. הראש שלו עדיין רכון מעל מה שנראה כמו השורה של הרגאיי. אפילו מהמקום שבו אני עומדת, אני מזהה קמט קל מעל גבותיו.

הוא לא מצליח להחליט.

אני שמה לב למה שאני עושה ומתכווצת. אני כבר לא מכירה אותו. אני לא יכולה לנחש מהן מחשבותיו.

אני רוצה שירים מבט ויראה אותי, אבל הוא לא. מאחר שאיני מעוניינת עוד לארוב מתחת לגגון, כמו יצור מזדחל אני אוספת את עצמי ונכנסת פנימה. מיוזג האוויר מקפיא את פניי הלחים ומעביר בי צמרמורת. משמאלי מדף גבוה ועליו באנגים ארוכים. אני מסתתרת מאחוריהם ומוציאה את המראה המתקפלת מהתיק, לבדוק אם האיפור מסודר.

בעודי מרגלת מבין המדפים, אני מנקה מעט את המסקרה מתחת לעיניי. אני חייבת שהפגישה איתו תיראה מקרית לחלוטין.

מולי יש באנג בצורת הראש של בוב מארלי. אני מסתכלת לתוך עיני הזכוכית של בוב ומתרגלת הבעה מופתעת. איכס. מגעיל אותי עד לאן אני יורדת. צובטת את לחיי כדי שיהיה בהן צבע ויוצאת מהמחבוא.

על החיים ועל המוות.

העקבים שלי ננעצים בלינוליאום, רועשים בדרכי אליו. הייתי צריכה

לשכור חצוצרן שיכריז על בואי...

להפתעתי, הוא אינו מרים מבט. האוויר הקר מהמזגן מתחזק בעודי מתקרבת. מישוהו קשר לוונטות סרטים בצבע ירוק ליים. כשהם מתחילים לרקוד, אני מריחה משהו.

זה הריח של כיילב: נענע ותפוזים.

אני קרובה מספיק כדי לראות את הצלקת סביב עינו הימנית ואת החריצים לידה — שאחריהם הייתי עוקבת באצבעותיי. לנוכחות שלו השפעה דומה לזו של גלי הדף. ולראייה — אני רואה נשים, מבוגרות וצעירות, יורות בו מבטים ומתחננות אליו. כל העולם מתחנחן לכיילב. והוא, בקסם שלו, אינו מודע לכך כלל. באמת דוחה לצפות בזה.

אני מחליקה לידו ומושיטה יד לכיוון דיסק. כיילב, שאינו מודע לנוכחותי, עוקב אחרי שם האומן לפי סדר האותיות בשורה. אני עוקבת אחר צעדיו, ובדיוק כשאני מספר סנטימטרים מאחוריו, הוא פונה ומסתובב לעברי.

אני קופאת במקום, ולמאית השנייה עולה בי הצורך לרוץ. אני מדביקה את עקביי לרצפה ומביטה בעיניו סוקרות את פניי, כאילו מעולם לא ראה אותם קודם. הן ננעלות על הריבוע מפלסטיק שבידי.

ואז, אחרי שלוש שנים ארוכות, אני שומעת את קולו.

"הם טובים?"

אני מרגישה את ההלם שוקע מליבי אל צלעותיי ומתיישב כמו סימן חזק בבטן שלי.

הוא עדיין מדבר במבטא הבריטי ההזוי שזכרתי, אבל הקשיחות שציפיתי לשמוע איננה שם. משהו לא בסדר.

"אהההה..."

הוא מביט שוב בפניי, ועיניו נוגעות בכל אחד ממאפייניהם, כאילו ראה אותם לראשונה.

"סליחה? לא שמעתי..."

שיט, שיט, שיט.

"אררר, הם בסדר," אני אומרת, דוחפת את הדיסק בחזרה למקום.

שניות של דממה עוברות להן. אני מחליטה שהוא מחכה שאדבר.

"הם לא באמת הסגנון שלך."

הוא נראה מבולבל.

"הם לא הסגנון שלי?"

אני מנידה בראשי לשלילה.

"מה בדיוק את חושבת שהוא הסגנון שלי?" עיניו צוחקות עליי וישנו

רמז לחיך על שפתיי.

אני מעבירה את עיניי על פניו, מחפשת סימן למשחק שהוא משחק. הוא

תמיד הצטיין בהבעות פנים, ותמיד דייק בהבעה ובעיותי. הוא נראה רגוע

ולא לגמרי מעוניין בתשובה שלי.

אני מרגישה בטוחה לומר,

"אה, אתה טיפוס של רוק קלאסי... אבל יכול להיות שאני טועה."

אנשים משתנים.

"רוק קלאסי?" הוא חוזר אחריי ומסתכל על שפתיי. אני נזכרת בו

פתאום מסתכל על שפתיי בצורה הזאת; *הכול התחיל במבט הזה, לא?*

"אני מצטער," הוא אומר, מסיט מבט לרצפה. "זה מוזר, אבל אני..."

אווהה... לא יודע מה הסגנון שלי. אני לא זוכר."

אני בוהה בו. *זה סוג של בדיחה חולנית, או איזו דרך להתנקם ב?*

"אתה לא זוכר? איך אתה יכול לא לזכור?"

כיילב מעביר את ידו על עורפו. השרירים בזרועו מתכווצים. "איבדתי

את הזיכרון בתאונה. נשמע נדוש, אני יודע. אבל האמת היא — אין לי

מושג מה אני אוהב או מה אהבתי. אני כנראה צריך להגיד. אני מצטער.

אני לא יודע למה אני מספר לך את זה."

הוא פונה ללכת, כנראה מפני שהפנים שלי מביעים הלם מוחלט, והוא

לא מרגיש נוח. אני מרגישה כאילו מישוהו השתמש במרסק תפוחי אדמה

וריסק לי את המוח. שום דבר פה לא הגיוני. לא מסתדר. כיילב אינו יודע

מי אני. *כיילב לא יודע מי אני!* בכל צעד שהוא לוקח לכיוון הדלת, אני

הופכת נואשת יותר. איפשהו בראש שלי אני שומעת קול צועק, *עצרי*

אותו!

"חכה," אני אומרת. קולי בקושי נשמע. "חכה... חכה!" הפעם אני

צועקת ואנשים מסתובבים כדי להסתכל. אני חוסמת אותם בראשי

ומתמקדת בגב של כיילב. הוא כמעט מגיע לדלת, כשהוא מסתובב ועומד

מולי. *חשבי מהר. חשבי מהר!* אני מרימה אצבע שמבקשת ממנו לחכות רגע,

רצה מהר למחלקת הרוק הקלאסי. לוקח לי רק דקה למצוא את הדיסק שהיה הכי אהוב עליו. אני חוזרת עם העטיפה מוחזקת היטב בידי, עוצרת מטר ממנו.

"אתה תאהב את זה," אני אומרת, זורקת לו את הדיסק. אני ממש לא מכוונת כמו שצריך, אבל הוא תופס בחינניות ומחייך מעט בעצב. אני מסתכלת עליו ניגש לקופה, חותם על כרטיס האשראי שלו ונעלם שוב מחיי.

היי — בי.

למה לא אמרתי לו מי אני? עכשיו כבר מאוחר מדיי, והרגע כבר עבר. אני נשארת במקום. רגליי נטועות ברצפה, מרגישה עדיין את שובל ריחו באוויר. הלב שלי פועם בעצלתיים כשאני מנסה לעכל את שקרה. הוא שכח אותי.

באיזוהו שלב בכיתה ה' צפיתי בסרט רצח-מסתורין בטלוויזיה. לבלש, שעליו הייתי דלוקה ברמה מגוחכת, קראו פולאגן בויל. ג'ק המרטש המודרני שם פעמיו אל זונות. פולאגן עקב אחריו. הוא חקר זונה מלוכלכת במיוחד, בעלת שיער חוטים בלונדיני עם שורשים שחורים. היא היתה מגולגלת על ספה צהובה מעט חרדלית, שפתיה מצצו סיגריה בתאוותנות. "וואו, איזו שחקנית מדהימה!" אני זוכרת שחשבתי. "מגיע לה לזכות ב'אמי' על הפתטיות שהיא מצליחה להביע." היא החזיקה כוס וויסקי על קרח בידה ולקחה לגימות מהירות וקטנות כשל ציפור. צפיתי בתנועותיה, רעבה לדרמה, רושמת בזיכרוני כל צעד. מאוחר יותר באותו ערב מילאתי כוס פפסי עם קרח, לקחתי אותה איתי למשקוף הרחב של החלון והרמתי סיגריה דמיונית לשפתיי.

"אף אחד לא מקשיב לי," לחשתי, נשימתי מתעבה על הזכוכית. "העולם

הזה הוא עולם קר." לקחתי לגימה מהפפסי, מקפידה לשקשק את הקרח. עשור וחצי מאוחר יותר — ועדיין נותר בי חוש לדרמה. יום למחרת ההתקלות שלי בכיילב, הוריקן פיבי קרע את העיר וחסך את שיחת הטלפון לעבודה, שבה אני מספרת שאני חולה.

אני שוכבת, מחזיקה ברכושנות בקבוק וודקה. בערך באמצע היום אני מסתובבת במיטה ונגררת לשירותים. החשמל

עדיין פועל, על אף שההוריקן קיבל דרגה שלוש ומרעיד את החלונות. אני מנצלת את המצב ומכינה לעצמי אמבטיה חמימה. ביושבי תחת המים המעלים אדים בחדר, אני משחזרת את שארע מיליון פעם. וכל פעם מסתיימת באותה ידיעה: **הוא שכח אותי.**

הפאג שלי, פיקלס, מושיבה עצמה על שטיח האמבטיה ומביטה בי בזהירות. היא כל כך מכוערת, שהיא מעלה בי חיוך. "כיילב, כיילב, כיילב," אני אומרת כדי לבחון אם השם נשמע עדיין אותו דבר.

הוא נהג להפוך שמות של אנשים, כששמע אותם בפעם הראשונה. אני הייתי היבילוא והוא היה בלייכ. אני חשבתי שזה מגוחך, אבל בסופו של דבר מצאתי את עצמי עושה אותו דבר בדיוק. זה הפך לקוד סודי, שבו השתמשנו כשריכלנו על אנשים.

ועכשיו הוא אינו זוכר אותי. *איך אתה יכול לשכוח מישהי שאהבת, על אף שקרעתי את הלב שלך לגורים?*

אני מוזגת קצת וודקה למי האמבטיה. *איך אצליח להוציא אותו עכשיו מהראש?* אני יכולה להפוך את הדיכאון לעבודה במשרה מלאה. אני פולטת כמה גרסאות לשיר קאנטרי ידוע ולוקחת עוד לגימה. אני ממש יכולה להיות זמרת קאנטרי.

מוציאה את הפקק בעזרת הבוהן ומקשיבה למים מתערבלים לחור הביוב. אני מתלבשת ועטה על המקרר. וודקה זולה גועשת בבטני. מאכלי ההוריקן שלי מסתכמים בשני בקבוקי רוטב ברביקיו, בבצל ובנתח מחודד של גבינת צ'דר. אני חותכת את הגבינה ואת הבצל, מעבירה לקערה ומוזגת לתוכה את הרוטב דל השומן.

אני מרתיחה מים לקפה ולוחצת פליי בסטריאו, שבתוכו אותו דיסק שנתתי לכיילב בחנות המוסיקה. אני שותה עוד המון וודקה.

אני מתעוררת על רצפת המטבח, פניי מעוכים בשלולית של ריר. בכף ידי תמונה של כיילב, שנקרעה והודבקה בנייר דבק. אני מרגישה די טוב, על אף הפעימות הקלות ההולמות ברקותיי.

החלטתי בזה הרגע. היום אני מתחילה מאפס. אשכח את איך-קוראים לו, אקנה מאכלים בריאים ואמשיך בחיי הארוכים.

אני מנקה את הבלגן שעשיתי ועוצרת לרגע כדי לזרוק את התמונה הקרועה — המודבקת.

שלום לאתמול. אני לוקחת את התיק שלי ומפנה פעמיים לכיוון מכולת מאכלי הבריאות הקרובה.

הדבר הראשון שמכולת מאכלי הבריאות עושה הוא להעביר גל אוויר מלא ריח פטצ'ולי לאפי; אני עוצרת נשימה עד שאני עוברת את דלפק השירות, שמאחוריו בחורה בגילי מפוצצת מסטיק ועושה מדיטציה.

אני לוקחת עגלה ופונה לחלק האחורי של החנות, עוברת את בקבוקי הניקיון של מאדאם דירווד (הם לא באמת מנקים), מוצרי ניווט ותיקים של גוטה קולה.

לכאורה, זוהי מכולת רגילה ולא איזה מפלט לאספקה שוטפת של מוצרים הנצרכים על ידי מוזרי הניו אייג'.

כיילב ואני מעולם לא נכנסנו לכאן יחד, מה שמאשר כי מכולת 'מקה' היא מקום נטול זיכרונות מבחינתי.

אני זורקת כמה עוגיות זרעים וצי'פס אפויים ופונה לשורה של הגלידה. אני עוברת על פני אישה שלובשת חולצה ועליה כתוב: '**אני מכשפה, תראה אותי מטאטאה**'. היא אינה נועלת נעליים.

כשאני פונה מאיזור הגלידה, עובר בי רעד.

"קר?"

אני מסתובבת כל כך מהר, שהכתפיים שלי מעיפות מיצג של גביעים. הם נופלים ומתרסקים על הרצפה, מתפזרים ורועשים כמו המחשבות שלי.

כ״ל

אני צופה בו מרים את הקופסאות, אחת אחת, בידו הפנויה. הוא מחייך אליי, ויש לי הרגשה שהתגובה שלי משעשעת אותו.

"סליחה, לא התכוונתי להפחיד אותך."

כל כך מנומס. ושוב המבטא הארור ההוא.

"מה אתה עושה פה?" המילים בורחות לי מהפה לפני שאני מספיקה

לעצור אותן.

הוא צוחק. "אני לא עוקב אחרייך, אני נשבע. האמת היא שאני רוצה להודות לך על המוזיקה שהצעת לי לקנות בחנות ההיא. אהבתי. אהבתי מאוד." ידיו בכיסים והוא מקפץ קלות על עקביו.

"יין." הוא אומר, מסובב את הטבעת שעל אגודלו. הוא עושה את זה כשהוא לחוץ.

אני בוהה בו.

"שאלת אותי מה אני עושה פה," הוא עונה בסבלנות, כאילו מדבר לילד. "החברה שלי אוהבת את היין הזה, וזה המקום היחיד שבו אפשר להשיג אותו... אורגני." המילה האחרונה גורמת לו לצחוק.

חברה? אני ממצמצת. איך אותה הוא זוכר ואוֹתִי לא?

"אז," אני אומרת באגביות, פותחת את דלת אחד הפריזרים ולוקחת את הדבר הראשון שאני רואה, "אתה זוכר את החברה שלך?" ניסיתי להישמע אדישה, אבל אין קול חנוק יותר מהקול שיצא לי, כאילו ידיו היו מלופפות סביב צווארי.

"לא, אחרי התאונה לא זכרתי אותה."

עכשיו קצת-קצת יותר טוב.

אני מיד נזכרת בפעם הראשונה שבה נכנסתי לדיכאון ממנה לפני שלוש שנים. אז ארבותי, כהרגלי בקודש, כפי שהייתי עושה בכל פעם אחרי פרידה. מין טקס כזה. החלטתי שאני צריכה לראות את המחליפה שלי כדי לסגור מעגל. האמת-רעיון מטורף, אבל לכולנו מותר קצת לארוב.

לבשתי את הכובע האדום של סבתא שלי, כי היתה עליו מצחייה רחבה להחריד, והיא הצליחה להסתיר לי את הפנים. זה היה מלודרמטי כמו האישיות שלי. לקחתי מלפפון חמוץ לתמיכה.

ליאה סמית'. זהו שמה של המפלצת הקטנה. היא היתה עשירה, כמו שאני הייתי ענייה, שמחה כמו שאני הייתי אומללה, גינגיית כמו שאני הייתי שחורה. הוא הכיר אותה באיזו מסיבה רדודה, בערך שנה אחרי שנפרדנו. לכאורה היה ביניהם קליק מידי — או שהוא הקליק מיד, אני לא בטוחה.

ליאה עבדה בבניין משרדים הממוקם כעשר דקות מהדירה שלי. עד שהצלחתי למצוא חנייה, נשארה לי שעה לחכות לסוף המשמרת שלה. ביליתי את השעה בלשכנע את עצמי שההתנהגות שלי נורמלית לחלוטין.

ליאה יצאה מהבניין בדיוק בשש וחמישה בכל ערב, סוחבת תיק פראדה מתנדנד בעליזות על זרועה. היא צעדה כמו אישה שידעה כי העולם בוחה בחזה שלה. צפיתי בה מתקתקת על המדרכה בנעלי הסטילטו הירוקות שלה, בעודי יושבת וחונקת את ההגה. שנאתי את שיערה האדום, שנתלה בתלתלים שמנים על גבה. שנאתי את הדרך שבה נפנפה לשלום לקולגות שלה, מקשקשת באצבעותיה. שנאתי את העובדה שאהבתי את הנעליים שלה.

בחיפוש אחר תשובה בעיניו ובניסיון להסיט את המחשבה מהעבר אני שואלת, "אז מה — אתם עדיין יחד, על אף שאתה לא יודע מי היא?" אני מצפה שיתגונן, אבל במקום זאת הוא מחייך בחלקלקות. "היא ממש שבורה מכל מה שקרה, והיא מקסימה מפני שנשארה איתי כל הזמן הזה." הוא לא מסתכל עליי בעודו אומר "הזה". כאילו שיש בחורה, נורמלית, שתיתן לו ללכת — חוץ ממני כמובן; אבל אף פעם לא טענתי שאני נורמלית.

"תרצי אולי לשבת לשתות קפה?" הוא שואל. "אני יכול לעדכן אותך בכל הסיפור העצוב." אני מרגישה דיגדוג שמתחיל בכפות רגליי ועולה במעלה גופי. לו היה זוכר משהו, כל זה לא היה קורה. זה היה מטורף — בדיוק הסיטואציה שאותה יכולתי לנצל.

"אני לא יכולה." אני כל כך גאה בעצמי, עד שאני מרגישה קצת גבוהה יותר. הוא מקבל את התגובה שלי בדיוק באותה דרך שבה קיבל ממני תמיד תשובות שליליות — מחייך כאילו לא באמת התכוונתי להגיד לא.

"בטח שאת יכולה. תראי בזה טובה שאת עושה לי."

אני מטה ראשי.

"אני צריך חברים חדשים — השפעות חיוביות."

פי נפער ומוציא פפפפפ מתמשך.

כיילב מרים גבה.

"אני לא השפעה חיובית," אני אומרת וממצמצת שוב ושוב.

אני מעבירה משקלי מרגל אחת לשנייה, מסיטה את עצמי בעזרת

בקבוק מיץ דובדבנים. אני יכולה לזרוק עליו את הבקבוק ולברוח, או

לשבת איתו לקפה. בסך הכול קפה. לא סקס, לא מערכת יחסים, רק שיחה

נעימה וחברותית בין שני אנשים שלכאורה לא הכירו קודם.
"טוב, קפה." אני שומעת את ההתרגשות בקולי ומתכווצת. אני מגיעה.
"יופי," הוא מחייך.

"יש בית קפה לא רחוק מפה, בפינה הצפון מערבית. אני יכולה לפגוש
אותך שם בעוד חצי שעה," אני אומרת, מחשבת את הזמן שייקח לי להגיע
הביתה ולצאת מעצמי רגע. תגייד שאתה לא יכול, תגייד שיש לך משהו אחר
לעשות.

"חצי שעה," הוא חוזר על דבריי, מביט בשפתיי. אני מכווצת אותן,
וכיילב מוריד ראשו כדי להסתיר חיוך. אני מסתובבת והולכת בנחת לאורך
השביל, מרגישה את עיניו על גבי, סוקרות אותי בדקדקנות.

אני זונחת את עגלת הקניות ברגע שאני יוצאת משדה הראייה שלו
ומדדה לכיוון היציאה. כפכפי האצבע שלי טופחים על עקביי כשאני רצה.
אני מגיעה הביתה בזמן שיא. רוזבאד, השכנה, דופקת על דלתי ובצל
בידה. אם רוזבאד תתפוס אותי, אני אתקע במונולוג של שעתיים על ברטי
שלה ועל מאבקו בגאוס. אני מתחבאת מאחורי השיחים, כשהיא מוותרת
חמש דקות מאוחר יותר, הירכיים שלי שורפות מהרכינה עליהן ואני חייבת
פיפי.

הדבר הראשון שאני עושה, כשאני נכנסת הביתה, הוא להציל את
התמונה של כיילב מהאשפה. לנקות אותה מקליפות הביצים ולהחזיר
למגירת הסכום.

תוך רבע שעה אני צועדת אל מחוץ לדלת, מתוחה עד כדי כך שאני
צריכה להתרכז כדי לא למעוד. שלושה רחובות ממני בסך הכול, אבל
הנסיעה היא עינוי. אני מקללת את עצמי ופעמיים מסתובבת במקום
וחוזרת הביתה. אני מגיעה למגרש החנייה עם צליפת שוט קל.

בית הקפה מלא בקירות כחולים כהים ובמוזיאק; הוא צועק, ומדכא
וחם והכול יחד. לעומת הסטארבקס, שנמצא לא רחוק מפה, המקום הזה
מיועד לקהל יותר רציני — טיפוסים ארטיסטיים-פלצניים, שמטפחים את
המחשב הנייד שלהם.

"היי לייביה," איזה פאנקיסט שעובד פה מנופף לעברי.
אני מחייכת אליו. כשאני עוברת את לוח המודעות, משהו תופס את
עיניי. תדפיס פנים של אדם תלוי בין שאר הפליירים. אני מתקרבת, חשה

דגדוגים של הכרה. מתחת לפניו רשום 'מבוקש' באותיות בולטות. זה האיש מה — מיוזיק מאשרום, זה עם המטרייה!

דובסון סקוט אורכארד,
נולד — 7 בספטמבר, 1960.

מבוקש על חטיפה, על תקיפה ועל אונס.
סימן היכר — כתם לידה על המצח.

השומה! זה כתם הלידה שהפוסטר מכוון אליו. *מה היה קורה לו הייתי הולכת איתו?* אני מנערת את דמותו ממוחי ומשננת את מספר הטלפון בתחתית הדף. אילולא הייתי רואה את כיילב באותו יום, יכול להיות שהייתי הולכת איתו למכונית שלי.

דובסון נמלט מראשי כשאני רואה את כיילב.

הוא מחכה לי בשולחן קטן בקצה האחורי, בוהה ללא מטרה, מרים ספל חרסינה לבן אל שפתיו, וזיכרון שלו עושה בדיוק אותו דבר בדירה שלי, לפני שנים, מבזיק בראשי.

הוא קולט אותי, בעודי מתקרבת.

"היי, הזמנתי לך לאטה," הוא אומר, נעמד, מבטו עובר מרגלי לפניי באחת. סידרתי את עצמי כמו שצריך. אני מסיטה קווצת שיער שחור סוררת מעיני ומחייכת. אני קופצנית; הידיים שלי רועדות. כשהוא מושיט ידו אליי, אני מהססת לפני שאני מושיטה יד ללחוץ אותה.

"כייילב דרייק," הוא אומר. "הייתי אומר שבדרך כלל אני מציין את שמי לאישה לפני שאני מזמין אותה לצאת איתי לקפה, אבל אני לא זוכר." אנחנו מחייכים בחוסר נוחות לנוכח הבדיחה הנוראית שלו, ואני מרשה ליד הקטנה שלי להיבלע בידו. מגע עורו מוכר כל כך. אני עוצמת עיניי לשנייה ומרשה לאבסורד שבמצב לעבור הלאה ממני.

"אוליביה קספן. תודה על הקפה."

אנחנו מתיישבים בצורה מגושמת משהו, ואני מתחילה להוסיף סוכר לספל שלי. אני מתבוננת בפניו. הוא נהג להקניט אותי על שהקפה שלי כל כך מתוק, עד שהוא מכאיב לשיניים. הוא שותה תה, רותח, כמו שהבריטים שותים. פעם חשבתי שזה מקסים ושונה. בעצם אני עדיין חושבת ככה.

"אז מה סיפרת לחברה שלך?" אני שואלת, לוגמת מהקפה.
אני מנדנדת את הנעל שלי בקצה הבוהן, תנועה שפעם נהגה לעצבן אותי. אני קולטת את עיניו על רגלי, ולרגע אני חושבת שהוא עומד לעצור את התזוזה בידו.

"אמרתי לה שאני צריך קצת הפסקה כדי לחשוב. זה דבר נורא להגיד לאישה, נכון?" הוא שואל.

אני מהנהנת.

"בכל מקרה, היא פרצה בבכי ברגע שפלטתי את דברי, ולא ידעתי מה לעשות."

"אני מצטערת." אני משקרת.

תותית המנומשת מתכרבלת עם דחייה הלילה. זה דבר נפלא.

"אז מה," אני אומרת, "אמנזיה?"

כיילב מהנהן, מוריד מבטו לשולחן. בהיסח הדעת עובר באצבעו על התבניות המעוגלות.

"כן. קוראים לזה אמנזיה סלקטיבית. הרופאים, שמונה מהם, אמרו לי שזה זמני."

אני שואפת את המילה 'זמני' למחשבותיי. משתהה. יכול להשתמע מכך שהזמן שלי איתו הוא זמני כמו צבע לשיער, או כמו פרץ של אדרנלין. אני מחליטה לקחת גם וגם. אני שותה קפה עם האיש שפעם שנא אותי; 'זמני' אינה בהכרח מילה גסה.

"איך זה קרה?" אני שואלת.

כיילב מכחכח בגרונו ומעיף מבט סביב, כבודק אם מישהו יכול לשמוע אותנו.

"מה? אישי מדי?" אני לא מחביאה את הגיחוך בקולי.

מוזר לי שהוא מהסס לספר לי. כשהיינו יחד, הוא סיפר לי הכול — גם דברים שרוב הגברים היו נבוכים לשתף בהם את החברה שלהם. אני עדיין קוראת אותו, אחרי כל השנים הללו, ואני מבינה כי אינו מרגיש נוח לשתף פרטים מהאמנזיה שלו.

"אני לא יודע, נראה לי שאנחנו צריכים להתחיל במשהו פשוט יותר, לפני שאספר לך את הסודות שלי. נגיד כמו הצבע האהוב עליי."

אני מחייכת. "אתה זוכר מה הצבע האהוב עליך?"

כיילב מניד בראשו. שנינו צוחקים.

אני נאנחת ומרימה את ספל הקפה שלי. כשהתחלנו לצאת, שאלתי אותו מה הצבע האהוב עליו. במקום לענות לי בפשטות, הוא הכריח אותי להיכנס למכונית, בטענה שהוא צריך להראות לי.

"זה מגוחך, יש לי בחינה להתכונן אליה," התלוננתי.

הוא נהג עשרים דקות, מגביר את מוסיקת הראפ הנוראית שאהב ולבסוף עצר ליד שדה התעופה הבינלאומי של מיאמי.

"זה," הוא אמר, מצביע לכיוון אורות מסלול ההמראה, "הצבע האהוב עליי."

"זה כחול," אמרתי. "אז מה?"

"זה לא סתם כחול, זה כחול של שדה תעופה," אמר. "ושלא תשכחי את זה לעולם."

הבטתי במסלול ההמראה כדי להפנים את האורות. הצבע היה מסתורי, מעט מפחיד ומוזר. נראה כמו אש בשיא חומה, הופכת לכחולה. איפה אוכל למצוא חולצה בצבע הזה?

אני מסתכלת עליו עכשיו, הזיכרון בהיר בראשי ונמחק משלו. איך זה לשכוח מהו הצבע האהוב עליך? או את הבחורה שמעכה לך את הלב? כחול של שדה תעופה רודף אותי. זה הפך למותג, סמל לזוגיות השבורה שלנו ולחוסר היכולת שלי לעבור הלאה.

כחול מזדיין של שדה תעופה.

"הצבע האהוב עליך הוא כחול," אני אומרת. "ושלי אדום. עכשיו אנחנו חברים הכי טובים, אז ספר לי מה קרה."

"סגרנו על כחול," הוא אומר בחיוך. "זו היתה תאונת דרכים. קולגה שלי ואני היינו בנסיעת עסקים בסקראנטון. ירד שלג כבד והיינו בדרך לפגישה. המכונית גלשה מהמסלול ונכנסה בעץ. ספגתי פגיעות ראש חמורות..." הוא פולט את הסיפור כאילו הוא משועמם ממנו. אני מניחה שחזר על עצמו מאות פעמים.

אני לא צריכה לשאול אותו במה הוא עובד. הוא יועץ השקעות. הוא עובד בחברה של האבא החורג שלו, והוא עשיר.

"הקולגה שלך?"

"הוא לא החזיק מעמד," כתפיו נופלות.

אני נושכת את שפתיי. אני לא טובה עם מוות ועם המילים שאתה אמור להגיד כדי להציע נחמה. כשאמא שלי מתה, אנשים אמרו דברים טיפשיים שהכעיסו אותי. מילים רכות חסרות משמעות: "אני מצטער", כשברור שאין זו אשמתם, ו"אם יש משהו שאני יכול לעשות" — כששנינו יודעים שאין.

אני משנה נושא, עדיף על להגיד מילים ריקות.

"אתה זוכר את התאונה?"

"אני זוכר שהתעוררתי אחרי. שום דבר לפני."

"אפילו לא את השם שלך?"

הוא מניד בראשו.

"החדשות הטובות הן שהרופאים אומרים כי אזכר. זה רק עניין של זמן

ושל סבלנות."

החדשות הטובות בשבילי הן שאינו זוכר. אחרת לא היינו מדברים.

"מצאתי טבעת אירוסים במגירת הגרביים שלי." הווידוי שלו כל כך

פתאומי — אני נחנקת מהקפה שלי.

"סליחה." הוא טופח על גבי, ואני מכחכחת בגרוני, עיניי מתלחחות.

"הייתי חייב להגיד את זה למישהו, התכוונתי להציע לה נישואים ועכשיו

אני אפילו לא יודע מי היא."

וואו... וואו! אני מרגישה כאילו מישהו הטעין אותי בחשמל וזרק אותי

לאמבטיה. ידעתי שעבר הלאה והתגבר עליי, ריגלתי אחריו מספיק כדי

לגלות, אבל חתונה? גירד לי כל הגוף רק מהמחשבה.

"מה ההורים שלך חושבים על המצב?" אני שואלת, מפנה את המחשבה

לכיוון נסבל יותר.

המחשבה על ליאה בשמלה לבנה מעוררת בי צורך לפרוץ בצחוק. בייבי

דול זנותי ועמוד מתאימים לה יותר.

"אמא שלי מסתכלת עליי כאילו בגדתי בה, ואבא שלי טופח לי על

השכם ואומר, 'עוד מעט תחזור, חבר, הכול יהיה בסדר, כיללבי.'" הוא

מחקה היטב את הוריו ומחייך. "אני יודע שזה נשמע אנוכי, אבל אני פשוט

רוצה שיעזבו אותי בשקט כדי שאוכל לסדר את הראש, את מבינה?"

אני לא מבינה, אבל בכל זאת מהנהנת בראשי.
"אני ממשיך לתהות למה אני לא מצליח להיזכר. אם החיים שלי היו
כל כך נפלאים כמו שכולם אומרים לי, למה שום דבר לא מוכר?"
אני לא יודעת מה להגיד. הכיילב שהכרתי היה תמיד בשליטה. תמיד
חשבת שג'ואל טובב אותו על האצבע הקטנה — הוא היה רגיש, אבל קול
מדיי מכדי שיהיה לו אכפת. הכיילב הזה מבולבל ושבור ושופך את
הקרביים שלו למישהי שהוא חושב שהיא זרה מוחלטת. אני רוצה לנשק
את פניו ולהחליק את כל הקמטים הזועפים על הגבה. במקום זאת אני
יושבת קפואה בכיסא, נאבקת בדחף לספר לו על כל מה שהפריד בינינו
מלכתחילה.

"אז מה איתך, אוליביה קספן? מה הסיפור שלך?"
"אני... אהה... אין לי." אני כל כך מופתעת מהשאלה, והידיים שלי
מתחילות לרעוד.

"נו באמת... סיפרתי לך הכול," הוא מתחנן.
"כל מה שאתה זוכר," אני מדגישה. "כמה זמן יש לך אמנזיה?"
"שלושה חודשים."
"טוב, בשלושת החודשים האחרונים רק עבדתי וקראתי. הנה לך
התשובה."

"איכשהו נראה לי שיש אצלך מעבר לזה." הוא סורק את פניי, ויש לי
הרושם שהוא מפתח סיפור ממה שהוא רואה. סיפור?
חבל לי שהוא עושה את זה — מנסה לראות מעבר לחומות שלי. אף
פעם לא הצלחתי להעמיד איתו פנים.

"תראה, כשהזיכרון יחזור לך, ותוכל לחפור בסודות העבר, נעשה
מסיבת פיגי'מה ואני אספר לך הכול; אבל מבחינתי, עד שהיום הזה יגיע,
לשנינו יש אמנזיה."

הוא צוחק, וכל גופו צוחק איתו. אני מסתירה את העובדה שאני מרוצה
מאחורי לגימה מספל הקפה שלי.

"טוב, אז מצבי לא רע בכלל אם ככה," הוא מקניט.

"אה באמת? למה?"

"כי הרגע נתת לי רשות לפגוש אותך שוב, ויש לי מסיבת פיגי'מה לחלום

עליה."

אני מסמיקה ומחליטה שלא אוכל לספר לו לעולם. הוא ייזכר בסופו של דבר, וכל ההצגה הזו תתרסק עליי כמו משחק ג'ינגה רע. אבל עד אז קיבלתי אותו בחזרה, ואני אחזו בזה ככל שאוכל.

העבר

השמש היתה מעט בהירה יותר ביום שבו הכרתי את כיילב דרייק. זה היה בתקופה הבלתי נסבלת של מבחני סוף סמסטר, וכל הסטודנטים החלו להיראות חבולים מסביב לעיניים. בדיוק יצאתי מקבוצת למידה בספרייה וראיתי את השמיים מתחילים להתכסות בענני גשם קרבים. נוהמת, הלכתי במהירות לכיוון המעונות, מקללת את עצמי על כך שלא הבאתי מטרייה. בחצי הדרך התחיל טפטוף. הסתתרת מתחת לעץ ערבה ובהיתי בענפיו, כאילו האשמתי אותם בגשם. וככה הוא הגיח, כאילו היה שיכור מהיופי של עצמו.

”למה את כועסת על העץ?”

העווייתי פניי למראהו. הוא צחק והרים ידיו למעלה בלעג, כנכנע.

”בסך הכול שאלה, שמש, אל תתקיפי.”

בהיתי בו. ”אתה יכול לעזור לי במשהו?”

לרגע חשבתי שאני רואה בפניו הבהוב של היסוס, אבל אז זה נעלם

והוא חייך שוב.

”עניין אותי לדעת למה העץ הזה הפיל את פניך, ” הוא אמר, חוזר על

משפט הפתיחה העלוב שלו.

קלטתי חבורה של כדורסלנים אידיוטים מציצים אלינו מעבר לכתפו. הוא הסתכל עליהם ובטח ירה את המבט הזועם שלו, כי שנייה מאוחר יותר האסיפה נעלמה. והוא החזיר את תשומת לבו אליי.

אה כן... הייתי אמורה לענות על השאלה.

הסתכלתי על גזע העץ, שנראה כמו בצק קלוע, והבנתי באיזו עוצמה חזקה התבוננתי בו.

"אתה מנסה להתחיל איתי?" נאנחתי.

הוא שחרר נחירה ונחנק. "כיילב דרייק."

"סליחה, מה?"

"השם שלי," הוא אמר והושיט לי את ידו.

כיילב דרייק היה שם ידוע לשמצה בקמפוס, ולא היתה לי שום כוונה להצטרף למועדון המעריצות שלו. לחצתי את ידו בחוזקה כדי להבהיר לו שהוא לא היפנט אותי.

"כן, ניסיתי להתחיל איתך, כלומר עד שירית בי."

הרמתי גבות והכרחתי את עצמי לחייך. או קיי, אני צריכה לפעול מהר, לספורטאים יש טווח קשב קצר להחריד.

"תקשיב, הייתי שמחה להישאר ולהאכיל את האגו שלך בפטופוט, אבל אני חייבת ללכת."

עברתי אותו, שמחה לצעוד לכיוון כוס קצפת כבדה וגלידה שממכות לי במקפיא שלי. התכוונתי להוסיף רוטב שוקולד ולהכין מילקשייק קשוח. הצחוק שלו הגיע אליי כשהתקרבותי לסיבוב. גופי התקשה, אבל המשכתי ללכת.

"לו נולדת חיה — היית לאמה," הוא קרא מאחוריי.

זה עצר אותי. האתלט המעצבן הזה השווה אותי ליונק

שעיר?

"ולמה נראה לך?" נותרתי בגבי אליו, אבל עיניי היו מסובבות לכיוונו.

"תעשי להן גוגל."

באמת? סובבתי אליו ראש בסגנון מגרש השדים ובהיתי בו. הוא נראה כל כך בטוח בעצמו.

"נתראה," הוא אמר, הכניס את ידיו לכיסים ופנה חזרה לקבוצה שלו.

גלגלתי עיניים. בתקווה שזה לא יקרה. קיטרתי כל הדרך לחדר המעונות שלי. לפני שהספקתי לגעת בידית, הדלת עפה לרווחה בהתלהבות. זהירות! השותפה שלי, שנה א' באוניברסיטה.

"למה הוא דיבר איתך?"

היא היתה מתוקה, עיניים בהירות, בלונדינית, וכל כמה שרציתי לשנוא אותה, היא היתה חמודה להפליא.

"הוא גייס חברות למועדון המעריצות שלו. נתתי לו את השם שלך,

קאם."

"ברצינות, אוליביה, מה הוא אמר?" היא הלכה אחריי, בעודי עורמת בעדינות את הספרים שלי על השולחן.

כשניסיתי להתעלם ממנה, היא התחילה לזרוק על הראש שלי סוכריות

M&M.

"הוא סתם ניסה להשוויץ מול החברים שלו, אין מה לספר, באמת!"

היא הניחה לי. התכוונתי להגיע לקצפת שלי והתכוונתי לשתות אותה

מיד, אבל היא חסמה אותי.

"את כל כך אטומה!"

"אטומה?" טלטלתי את ראשי. "את קוראת לי מתוסבכת או טיפשה?"

בהיתי בערגה במקפיא שמאחוריה.

"כיילב דרייק לא ניגש לבנות, בנות ניגשות לכיילב דרייק. הוא יצא

מהמשבצת הרגילה שלו כדי לדבר איתך, ואת ניפנפת אותו!"

"הוא לא מעוניין בי," אמרתי באנחה. "הוא משוויץ."

"אז הוא משוויץ. למי איכפת? יש לו זכות, הוא מדהים!"

פלטתי רחש של חנק.

"אוליביה," היא התחננה. "יש בחיים עוד דברים מלבד לימודים!" היא

העיפה את הספרים שלי מהשולחן. "בנים הם... הם יכולים... הם עושים

דברים," היא סיימה, מהנהנת לעברי.

"את," אמרתי, נועצת אצבע בצלעותיה, "זונה."

הצלתי את הספרים מהרצפה והתחלתי ללמוד.

"או-ליב-יה!"

עצמתי עיניים בחוזקה. שנאתי שאמרה ככה את השם שלי.

"הממממ?"

היא חטפה את הספר מידי.

"את תקשיבי לי, מתחסדת כפוית טובה שכמוך," היא אחזה בסנטר שלי ומשכה את פניי כדי שאסתכל עליה. "הוא ידבר איתך שוב, רק מפני שדחית אותו. הוא די אהב את זה; וכשהוא ידבר," היא סתמה לי את הפה כשניסיתי למחות, "את תדברי איתו ותפלרטטי איתו. את מבינה אותי?" משכתי בכתפיי.

קאמי צייצה, "אררר!" ונעלה את עצמה באמבטיה.

לי בהחלט לא הזיזה ההשפעה שהיתה לו על הבנות בקמפוס. כילב דרייק היה לא כלום בשבילי. אני הייתי בלתי ניתנת לשמוזינג. מסתבר שקאמי צדקה.

מאוחר יותר באותו שבוע היא התחילה לנדנד לי לבוא איתה למשחק כדורסל, אחרי יום שלם של לימודים.

"אני אקנה לך שוקו חם."

"עם תוספת גדולה של קצפת?"

"עם עננים, רק תזדרזי כבר!"

עשר דקות מאוחר יותר ישבתי ביציע, לוגמת לי שוקו חם עם תוספת גדולה של קצפת מכוס פלסטיק סינטטי. קאמי התעלמה ממני, ואני כבר התחרטתי על כך שבאתי. כילב דרייק הסתובב סביב המגרש כמו מטרפה. היתה לי סחרחורת רק מלהסתכל עליו.

המחצית הגיעה, ואני נעמדתי כדי ללכת לשירותים. ניסיתי לחמוק מקאמי, כשנשיא ועד הסטודנטים הרים את ידו מאמצע המגרש וביקש שקט.

"לאורה הילברסון, אחת מהסטודנטיות שלנו, נעדרת מהמעונות כבר למעלה מחמישה ימים," אמר למיקרופון. נעצרתי כדי להקשיב. "ההורים שלה, כמו גם צוות האוניברסיטה, מבקשים מכל מי שיש לו מידע על לאורה לגשת מיד אליי. תודה, חברים. תיהנו מהמשך המשחק."

לאורה היתה איתי בכמה קורסים בשנה הראשונה. יש סטודנטים שאוהבים להיעלם לכמה ימים, כשהכול נהיה מתוח. היא בטח מסתרת באיזה מקום, אצל חברים, אוכלת שוקולד ומקטרת על המרצים. אנשים תמיד עושים עניין במקום שאין.

"היא יצאה עם כילב דרייק בשנה הראשונה שלה," לחשה קאמי.

"מעניין אם הוא יצליח להתרכז עכשיו בהמשך המשחק."

הסתכלתי על כיילב, שישב על הספסל ושתה מבקבוק מים. הוא נראה רגוע. האידיוט. זה היה במהלך הרבע הרביעי, כשנשארה דקה לסוף המשחק, שהקבוצה היריבה הפגיזה והגיעה לתיקו 72-72. לא הייתי יודעת אילולא קאמי היתה מספרת לי, מאחר שביליתי את עשרים הדקות שחלפו בהוצאת כדורי צמר מהסוודר שלי.

כיילב דרייק עמד בקו העונשין, מכין את עצמו לזריקה החשובה ביותר הערב. הוא נראה רגוע, כאילו כבר ידע שיצליח. האולם היה שקט באופן מוזר. שכחתי מכדורי הצמר שלי מרוב סקרנות. מביש, אבל זה מה שקרה. לרגע הבנתי את הכיילבמניה. הוא היה כמו חלפיניו: חלק ובהיר, אבל שורף עד אימה. חלק קטן ממני רצה לנשוך אותו.

פניתי לקאמי, שענייה היו פעורות בציפייה. סיפור רציני לפנינו. העיניים שלי עברו חזרה למגרש. קפצתי. כיילב הסתכל עליי. כל הסטודנטים הסתכלו עליו, וכיילב הסתכל עליי. עוד לפני שריקת השופט כיילב תחב את הכדור מתחת לידו ופנה למאמן.

"מה קורה פה? מה קורה?" קאמי ניתרה מרגל אחת לשנייה, הקוקיות שלה קופצות לקצב המוסיקה.

משהו הרגיש לא נכון. זזתי במושבי, הצלבתי רגליים ופתחתי אותן שוב. כיילב נתן למאמן שלו את הכדור. פתאום הרגשתי שאני יושבת בסאונה.

"הוא עולה במדרגות, אוליביה! הוא רץ לכיוון שלנו!" צייצה קאמי. גלשתי למטה בכיסא. אין מצב שהוא בא אליי! הוא מכוון ישירות לכיסא שלי! העמדתי פני עסוקה, מחטטת בתיק. כשהוא עצר לידי, הרמתי מבט, מופתעת.

"אוליביה, הוא אמר, נשען על ירכיו כדי להסתכל לי בעיניים. "אוליביה קספן."

ראיתי את הלסת של קאמי נשמטת ומספר רב של ראשים מופנים אלינו.

"בראבו, גילית את שמי." ואז בטון נמוך יותר, "מה לעזאזל אתה עושה?"

הוא התעלם ממני. "את די מסתורית בקמפוס." הקול שלו היה מחוספס ועמוק, כזה שלוחש באוזן ומעורר עור ברווז בכל הגוף.

כחכחתי בגרוני ונורא התאמצתי להיראות מרוגזת. "אתה מתכוון להגיע לפואנטה בקרוב, או שעצרת את המשחק כדי להשוויץ ביכולות הבילוש שלך?"

הוא צחק, הוריד מבט לרצפה וחזר לעיניי. "אם אקלע לסל, תצאי איתי?" העיניים שלו עברו בין עיניי לשפתיים שלי.

הרגשתי בחוס מצויף את פניי, והסתרתי את הראש. לא אהבתי את הצורה שבה הסתכל עליי, כאילו מתכנן כבר את הנשיקה ראשונה שלנו, מחשב את הדרך לשפתיי. זה היה מגוחך. הוא הרים הפקה מהאגו הפצוע שלו, ולי ממש לא היה אכפת אם יקלע לסל.

הצרתי עיניים. "לו נולדת חיה, אתה יודע איזו חיה היית?" שאלתי. הוא עיווה פניו בחוסר ידיעה. אחרי הפגישה הקצרה שלנו בגשם קראתי בגוגל על לאמות. מסתבר שהן די גסות; יריקות, בעיטות ונגיחות הן חלק מהקוד החברתי שלהן.

"טוס."

הוא חייך. "לקח לך שבוע שלם לחשוב על זה, נכון?" עיניו היו על שפתיי.

"בטח," אמרתי, מושכת בכתפיי.

"אם ככה, הוגן לומר שחשבת עליי כל השבוע?"

עכשיו היה תורי להיתקע.

לעזאזל, בדיוק כשכבר היה לי אותו בכיס.

"לא. ו... לא, אני לא אצא איתך."

נשענתי אחורה בכיסא והסתכלתי על לוח התוצאות. אולי אילו הייתי מתעלמת ממנו, הוא היה עוזב. ה-peas eyed Black התנגנו בקול מהרמקולים. נקשתי ברגליי לפי הקצב.

"למה לא?" הוא נראה קצת סוער, מוטרד. אהבתי את זה.

"כי אני לאמה, אתה ציפור, ואנחנו לא מתאימים."

היתה רמה גבוהה ומתגברת של עניין באולם, אנשים התחילו לקום כדי

לקבל זווית טובה יותר של הצצה במתרחש. התחלתי להילחץ.
"או.קיי," הוא אמר, כאילו זו עובדה. "אז מה צריך לעשות?" הוא רכן
נורא קרוב אליי, והרגשתי את הנשימה שלו על הפנים. היה לו ריח של
נענע. עצרתי נשימה וניסיתי לשלוט בלב שדהר בקרבי.
ואז מחשבה גאונית.

"תפספס."

הוא לקח ראשו לאחור. אני רכנתי לעברו והצרתי עיניים. דיברתי לאט
יותר הפעם, כדי שלא תהיה אי הבנה.
"תפספס את הסל, ואני אצא איתך."
ראיתי את הרוך מתנקז מעיניו. לא פשוט לבקש מטווס שיעקור מעצמו
את הנוצות.

הוא התיישר באחת, מהר מדיי לדעתי, וירד במדרגות, שתיים-שתיים.
התמקמתי חזרה בכיסא בחיוך מרוצה, כמעט זוחל. לזה הוא וודאי לא
ציפה. שוויצר. אידיוט.

קאמי העבירה מבט ממנו אליי וחזרה אל כילב ואז חזרה אליי. היה
משהו כמו 'אוי' בפניה. היא פתחה פיה כדי להגיד משהו, אבל הנפתי מולה
אצבע כדי להשתיק אותה. זה לא היה הזמן לפה של קאמי.
"שמרי לעצמך, קאמאדורה," הזהרתי אותה.

הפניתי את כל תשומת הלב לדמות העומדת על קו העונשין — הוא לא
נראה כל כך מרוכז כמו לפני כמה דקות.

השופט שרק, וכילב הרים ידיו עם הכדור הרופף בידי. ניסיתי לתאר
לעצמי על מה הוא חושב. אין ספק שהוא גמר איתי את הסיפור. כנראה
כעס על שבכלל היתה לי התעוזה... איבדתי את חוט המחשבה. רגע האמת
התחיל.

השרירים בידי נרפו, כשהכדור קפץ מהן ושט לכיוון הלולאה. בשניות
האלו היה לראש שלי זמן להתייחס לעובדה, שמשוהו לא היה בסדר
בסיטואציה ההיא. ואז זה קרה. הכדור נפל מילימטר מהסל ונחת על
הריצפה בחבטה מהדהדת. התבוננתי באימה כשמהומה פרצה בקהל.
"לא, לא, לא, לא," לחשתי מתחת לשפם.

איך הוא יכול היה לעשות דבר כזה? למה שיעשה דבר כזה? איזה אידיוט

מושלים!

"אוליביה, אני אעשה כאילו לא שמעתי מה היה," רחשה קאמי ואחזה בפרק כף ידי. "אנחנו צריכות לצאת, לפני שמישהו יהרוג אותך." והיא משכה אותי דרך ההמון ההומה.

הסתובבתי בחזרה למגרש למבט אחד אחרון במתרחש. כיילב כבר לא היה שם.

לא שמעתי ממנו דבר למעלה משבוע לאחר מכן. רגשי אשם החלו לחלחל לעצמות הצדקניות שלי. וזה כאב עמוק בתוך לשד העצם. לא רציתי להודות, שכיילב דרייק הפתיע אותי והשפיל את עצמו. מישהו כמוהו לא יכול להפתיע מישהי כמוני, נכון? איכשהו החדשות על שהוא חיבל במשחק בשביל בחורה התפשטו בקמפוס. מאחר שהייתי הבחורה שאיתה דיבר שנייה לפני הפספוס שלו, הרי שהייתי החשודה המיידית. בנות התלחששו כשראו אותי, וחברי קבוצת הכדורגל העיפו בי מבטים צורבים ומאיימים.

"היא אפילו לא כזאת יפה," שמעתי את אחת המעודדות אומרת לאחרת. "אם כבר התכוון לחבל בקריירת הכדורסל שלו, הוא היה צריך למצוא מישהי יותר כוסית."

הסתרתי את ראשי בבושה והעלמתי את עצמי בספרייה. איך הייתי אמורה לדעת שבקהל של המשחק ההוא ישבו סקאוטרים? הידע שלי בספורט היה מוגבל להבחנה בין צבעי הכדורים, ובכל מקרה, מי היה מעלה בדעתו שהוא באמת יפספס?

בבקרים ביליתי קצת יותר זמן מול המראה, מורחת מסקרה ומתלתלת את השיער. מאחר שכל העיניים היו עליי, לפחות אנסה להיות כוסית.

הייתי יפה מכדי להיות פשוטה ועגולה מכדי להראות אקזוטית. גברים התרחקו ממני. קאמי אמרה לי פעם שיש סוג של עוצמה פראית בעיניים שלי, כזאת שהרחיקה ממני אנשים. אבל כיילב דרייק לא נבהל. הוא פספס את הסל בכוונה. הוא שיחק במשחק שלי. והפסיד.

"אוליביה, יש אהה... משלוח בשבילך," קראה לי קאמי מדלת האמבטיה ערב אחד.

קופסה היתה מונחת על המיטה המסודרת שלי כשיצאתי. מיהרתי להוריד אותה וניקיתי את המשבצת שעליה הונחה. קאמי גלגלה עיניה והתרסקה על המיטה שלה, שאותה לא סידרה כבר שבוע.

"תפתחי את הדבר הזה, לא? זה נמסר ידנית מהבחור המוזר והמפחיד הזה מהדואר של הקמפוס. הוא אפילו ניסה להריח את השיער שלי כשלקחתי את זה ממנו."

"יש לו בעיות בסינוסים," אמרתי ולקחתי את המספריים, "אל תחמיאי לעצמך."
הקופסה נפתחה, ואני מסתכלת פנימה, לא ממש בטוחה במה שאני רואה.

"זה כדורסל בלי אוויר," אמרתי, מראה אותו לקאמי.
מעטפה היתה מחוברת אליו. קאמי התיישה כשעינינה בורקות.
"זה לא סתם כדורסל בלי אוויר, זה ה-כדורסל בלי אוויר."
בלעתי חזק והתחלתי לקרוא את הפתק.

אוליביה,
הגיע הזמן לשלם.
תפגשי אותי בספריה בעוד עשר דקות.
כיילב.

"לא ייאמן!" אמרתי בעודי מחזיקה את הכדור בידיי. "בלי בבקשה! הוא פשוט ציווה עליי להיות שם."
"את הולכת." קאמי נעמדה, ידיה על אגנה.
מצצתי את שפתי התחתונה והנדתי בראשי: 'לא'.
"אוליביה! את הרסת לו את המשחק הכי חשוב בעונה! את חייבת לו!"
זה די נכון.

"בסדר. בסדר!" צעקתי, כדי להגיע לאוקטבות שלה. לקחתי את הקפוצ'ון שלי מהארון והנחתי אותו באלימות מעל ראשי. "אבל זהו, טוב!" אמרתי, נועצת בה אצבע. "אני פוגשת אותו בספרייה, ואחרי זה אני לא רוצה לשמוע מילה עליו ממך, ממנו או מחבורת המעודדות הארורה!"
קאמי קרנה. "שימי לב לכל פרט, תזכרי בבקשה הכול ותנסי להזכיר את השם שלי."
טרקתי את הדלת בדרכי החוצה.

בתשע וחצי, ערב שבת, הספרייה של דארת היתה עיר רפאים. אישה עם פנים קשים עמדה מאחורי דלפק יציאה ובהתה בשני סטודנטים חדשים מתמזמזים. עברתי ליד תמונה של לאורה הילברסון על הקיר, שם היו פרטי התקשרות לרשויות, למקרה שמישהו ראה אותה. היא היתה יפה בסגנון דייזי דיוק — בלונדינית, המון מסקרה ושפתיים נפוחות, כאילו כל הזמן מוצצות סוכריה על מקל. היא נחשבה כנעדרת כבר שישה עשר יום, וננסי גרייס — הגיבורה שלי — סיקרה את הסיפור.

נאנחתי. הקדמתי. החלטתי לטייל לשורה של הרומנים, כדי לראות אם היה משהו ששווה לבדוק.

כיילב מצא אותי כמה דקות מאוחר יותר.

"שלום, אוליביה." הוא ניגש אליי בביטחון מעורר גיחוך, שממש התחשק לי לשלוח רגל ולגרום לו למעוד.

"כיילב," הנהנתי קצרות.

הוא לבש מעיל צמר שחור על סוודר בז', שנראה יקר. הלב שלי קיפץ קצת. הקשחתי אותו, הרגעתי אותו ופניתי אל כיילב. ידיו היו מונחות באדישות בכיסים של הקורדרוי. כל כך GQ^1 מצידו. ציפיתי שיופיע באיזה ג'קט כדורסל טיפשי ובמכנסי ג'ינס תלויים כמו שק.

"למה אתה לבוש חגיגי?" התפרצתי, מוסיפה עוד רומן לערימה הגדלה והולכת שהתחלתי לערום על השולחן.

"איך את מוצאת זמן לקריאה?" הוא שאל והרים את הספר, בוחן את הכריכה.

לא התכוונתי להגיד לו שלא היו לי חיים כלל ושכל סופי השבוע שלי עברו בקריאה. שלחתי אליו מבט נוזף וקיוויתי לסגור בכך את הנושא. הספורטאי הטיפש בטח לא קרא ספר מימיו. כמעט אמרתי לו את זה, כשהלך אחריי לאורך השורה ולקח ספר אחר בדרכו.

"תנסי אותו, הוא הכי אהוב עליי."

הבטתי בו בזהירות לפני שחטפתי לו אותו מהיד.

יתקוות גדולות.² אף פעם לא קראתי.

"אתה צוחק?"

הוא חייך.

"את חושבת שמפני שאני משחק כדורסל, אני אנאלפבית?"

נחרתי. זה בדיוק מה שחשבתי.

"למה ביקשת שאבוא לכאן?"

"חשבתי שיהיה לך יותר נוח לפגוש אותי כאן." הוא נשען על קצה

השולחן. "חשבת שלא ארצה לגבות את מה שמגיע לי מההתערבות שלך?"

ולראשונה התחלתי לשים לב למבטא. בריטי, חשבתי, אבל לא הייתי

בטוחה. לא היה לזה את אותה השפעה עליי כמו לוודקה.

"ביקשתי שתפספס את הסל. לא אמרתי לך שאצא איתך אם תפספס."

"באמת? אני לא בדיוק זוכר את זה ככה." הוא הצר את עיניו והיטה

את ראשו, כאילו היה מבולבל.

רק לי מותר היה להיות צינית.

"את תצאי איתי, אוליביה, כי כמה שאת שונאת להודות בזה, את טעית

לגבי."

פי נפתח ונסגר. השכל שלי, איפה השכל שלי? קצת תושייה?

"אני... אהה."

"לא," הוא קטע אותי. "בלי תירוצים. אני לוקח אותך לדייט."

"או.קיי." עצמתי עיניים ושאפתי אוויר. עמוק. "הבטחתי, אז

הבטחתי."

קאמי תעוף עליי עם זה. תעוף עליי!

"יום רביעי, שמונה בערב."

הוא נעמד. לקחתי צעד לאחור. הוא היה נורא גבוה. הוא התחיל ללכת

ונעצר.

"אוליביה?"

"מה?" התפרצתי.

"אני אנשק אותך. רק שתדעי."

שמעתי את הצחוק שלו מהדהד בספרייה כשיצא. על גופתי המתה. למה

² יתקוות גדולות, רומן מאת צ'ארלס דיקנס (1860).

הוא כזה חתיך? ולמה השם שלי נשמע כל כך יפה כשהוא אומר אותנו?
אספתי במהירות את הספרים שלי והלכתי לדלפק היציאה.

פחדתי ממנו. הוא גבר עליי במשחק, חטף מאצבעותיי את כל התחמושת שלי וגרם לי להרגיש כמו נמר בלי שיניים. הפתרון היה להתחבא בחדר עד יום רביעי כדי להימנע מהיתקלות בו. קאמי החזיקה אותי בחיים בעזרת בוריתו קפואים והאוסף הפרטי שלה של שעועית אפוייה. קראתי 'תקוות גדולות', מה שהסתבר כספר מצוין. חיפשתי בגוגל את חוקי הכדורסל כדי להבין מה קרה באמת כשפספס את הסל.

כשהיום של הדייט סוף סוף הגיע, כבר כמעט ציפיתי לו. כמעט. קאמי הכינה תחנת טיפוח בשולחן שלה (שלצערי מעולם לא שימש ללימודים), וצייתנית כמו שימפנזה, ישבתי בעודה מטפלת בי. היא הרימה לי את השיער, הבריקה לי את הציפורניים ומרחה כמות מגוחכת של שיקויי-ריח על פניי. כשהתחילה להרצות לי על מין בטוח, הכנסתי את האוזניות שלי לאוזניים והגברתי את הווליום.

בשבע חמישים וחמש בדיוק נשמע טוק, טוק, טוק מנומס בדלת.

קאמי קיפצה, פניה קפואות בצרחה כמעט גרוטסקית.

"הוא ממש תיכף יהיה בחדר שלנו!" היא לחשה וריקדה לה עד הדלת.

היא מרחה שפופרת של גלוס ורוד על שפתיה לפני שפתחה.

עמדתי מאחור, כשהסטודנטית שנה א' הזנונת פתחה את הדלת.

"אה, שלום," אמרה באגביות. "אני קאמי." היא הושיטה לו יד והוא

לחץ אותה בחיוך מנומס. כשקלט אותי בעיניו, הוא הסתכל פעמיים. נראיתי יפה. קאמי התעלטה על עצמה. לבשתי ג'ינס וסוודר קשמיר גולש החושף כתף אחת. השיער שלי, כרגיל, נתלה בגלים עד מותניי, אבל קאמי לקחה את הזמן לנפח אותו ולרסס אותו בכמות לא מוסרית של ספריי. "טוב, אם כך בוא נלך," אמרתי, עוברת על פניו לכיוון המסדרון. הסתובבתי כדי לראות אותו נפרד לשלום מקאמי.

"אני לא אחזיר אותה מאוחר מדיי," שמעתי אותו אומר. "אה, קח אותה לכמה זמן שתרצה," אמרה במבטא דרומי, "היא זקוקה ליד חזקה, אז אל תחשוש להשתמש באחת כזו." היא הסתכלה עליי בהצהרתה האחרונה.

תכננתי לחבל בעבודה שלה בהבנת הנקרא כשאחזור. "היא טיפוס," אמר כיילב כשהדלת נסגרה מאחורינו. עיוותי פניי. לשון המעטה.

"היא מטקסס," אמרתי, כאילו זה מסביר את ההתנהגות שלה, ואז הסמקתי.

למה אמרתי את זה? הצצתי אל פניו וראיתי עליהם חצי חיוך. התאפקתי נוראות לא להסתובב ולחזור לחדר שלי. בסופו של דבר, הגאווה החזיקה אותי בחוץ. לא רציתי שיחשוב שאני לא יודעת לשלוט בעצמי.

חלפנו על פני שתי מעודדות בדרך למעלית. עיניהן התרחבו כשקלטו את כיילב. הוא הנהן לעברן בנימוס, אבל המשיך ללכת, כשידו נחה על גבי התחתון. ניסיתי לזוז קצת מהיד, אבל הוא די התעקש להשאיר אותה שם. "את מקבלת מחמאות?" הוא שאל, כשנכנסנו למעלית ולחצתי על הכפתור לפניו.

"אם הן מקוריות," עניתי.

הוא החניק צחוק וגלגל עיניים.

"או קיי, או קיי," אמר, מנסה לא לצחוק למראה הבעת פניי. "בואי

נראה. החיוך שלך יכול להרוג, עיניך יכולות לפצוע..."

"זה לא מקורי, זה שיר של בילי ג'ואל," קטעתי אותו. "ואיזו מין

מחמאה זו בכלל?"

הלכנו לכיוון המכונית שלו. בשלב זה ידיו היו בכיסוי, בעודנו מתהלכים בנינוחות.

"הייתי אומר שהשיר נכתב עלייך, אבל אם את מתכוונת להיות בררנית... " קולו התעמעם. "את רוצה שהספורטאי יחמיא לך, או הבחור שקורא את 'תקוות גדולות'?"

"שניהם."

ניסיתי להיראות כאילו לא נהייתי מהשיחה, אבל כבר התחלתי להרגיש את הכתפיים שלי נרגעות, ועכשיו, כשהידיים שלו אינן על גבי, יכולתי לחשוב שוב.

הגענו למכונית שלו, ועמדתי ליד הדלת בגבי אליו, מחכה שיפתח את הנעילה.

"בין אם אני עומד מאחוריך ובין אם מולך, הנוף די נחמד," הוא אמר. הרגשתי בסומק העולה על פניי, כשהמנעול האוטומטי הקליק והוא פתח לי את הדלת. שמעתי את הצחוק המופנם בקולו, לכן נכנסתי בלי לומר מילה. עוד לא הכרתי מישהו שניסה כל כך חזק לגרום לי להרגיש לא נוח. הוא לקח את הזמן, כשניגש לדלת כיסא הנהג. הסתכלתי עליו בכוונה — הוא לבש עוד חליפה מהודקת ומרשימה.

שקעתי בכיסא ונשמתי את ריח הבושם שלו, שחדר לעור שעל המושבים ומילא את חלל המכונית. הריח היה כמו של פסטיבל חג המולד, עץ אשוח ופריחת הדורים. אהבתי את זה.

"תחגרי," אמר והחליק למושב הנהג. הידקתי את שפתיי. אין מצב. הוא לא יגיד לי מה לעשות.

"אני לא חוגרת."

לחיפושית המשופצת שהיתה ברשותי אפילו לא היו חגורות. אחד הבעלים הקודמים שלה חתך אותן. כעסתי על עצמי בשקט על שלא לקחתי את האוטו שלי.

כילב הרים גבה, משהו שהתחלתי לשים לב שהוא עושה הרבה. "מה שתרצי," אמר ומשך בכתפיו. "אם נצטרך לעצור בפתאומיות, אני פשוט אניח את היד שלי ככה, כדי לשמור שלא תעופי קדימה." הוא הדגים כשהושיט ידו אל חזי ונגע ישירות בחזיה שלי.

חגרתי את החגורה. הוא אפילו לא ניסה להעלים את החיוך שלו.

"לאן אנחנו נוסעים בכלל?" שאלתי במרירות, בתקווה שנעשה את זה מהר ואוכל לשוב לחדר שלי לראות את 'האנטומיה של גריי'. גברים יפים ודמיוניים היו כל כך הרבה יותר קלים לבטן שלי מהגברים האמיתיים, שהיה להם ריח של חג המולד ושנראו כמו דוגמנים של קלווין קליין.

"למקום שאני הכי אוהב לקחת את הדייט שלי." הוא הסתכל עליי, כשידו העבירה הילוך, והרגשתי חום לא רצוי בבטן. היה לי פטיש ידיים, והידיים שלו היו גדולות, מה שוודאי פעל לטובת הספורט המטופש שבו שיחק. הידיים שלו היו מאלה שגרמו לטבעות נישואים להיראות סקסיות — שזופות עם ורידים בולטים, שסלולים כמו נהרות של נחשים עד פרק כף היד ונעלמות תחת השרוול.

"אנחנו לא בדייט," הזכרתי לו. "וזה ממש עלוב שאתה אומר לי שאתה לוקח אותי למקום שאליו לקחת בנות אחרות."
"נכון. טוב, בפעם הבאה אזכור לשקר לך," אמר והסתכל עליי בזווית העין.

"מה גורם לך לחשוב שתהיה הפעם הבאה?"

"מה גורם לך לחשוב שלא תהיה?"

לא טרחתי להסתכל עליו; רק נשפתי אוויר והבטתי מחוץ לחלון. הגלידה מפעם של ג'קסון' היתה ממוקמת באחד הרחובות הסואנים יותר של דניאה. אורות הניאון המעוגלים שלה נצצו בחוסר סבלנות במרכז מסחרי חסר אופי, עובדים שעות נוספות כדי למשוך את תשומת לב העוברים ושבים. על אף האורות הבוהקים, ומוסיקת האורגן הרועשת מעולם לא שמתי לב למקום.

"אה," אמרתי, מנסה למסך את ההפתעה על פניי. "זה מעניין."

"את אלרגית ללקטוז?" שאל, בעודו מחנה את המכונית.

"לא."

"בדיאטה?"

"לא השבוע."

"מצוין. אז את תאהבי את זה." הוא בא מסביב כדי לפתוח לי את הדלת והגיש לי את ידו, כשיצאתי מהמכונית.

בכניסה ללובי קיבל אותנו איש עם שיער, שנראה כמו שיערות סבתא. הוא שרק בהתרגשות כשראה את כילב ודשדש לעברו כדי ללחוץ את ידו.

"טוב לראות אותך שוב, כיילב," אמר בקול של סיגריות. הוא לבש סוויטשרט אדום מהודר עם כפתורים שנראו כמו סוכריות.

זה הביך אותי.

כיילב הניח יד גדולה על כתף המארח שלנו כשבירך אותנו לשלום. הם החליפו כמה מילים ואז, למורת רוחי, מצאה ידו של כיילב שוב את גבי התחתון.

"הרלו, השולחן שלי פתוח?"

הרלו הנהן ודשדש קדימה. נגררנו אחריו, חוצים חדר ראשון ושביל הליכה קצר בין מכוונת גלידה, עד שנכנסנו לחדר שני, גדול יותר. הסתכלתי סביב בהתפעלות, בעודנו צועדים לעבר השולחן שלנו. המקום עורר חשק לחזור לחפצים של שנות העשרים. כל כך הרבה קישוטים על הקירות, שענייני נעו בבלבול.

השולחן של כיילב היה רעוע וקטן. עם עריסת תינוק עקומה תלויה מעליו. הצמדתי שפתיים, לא התרשמתי. כיילב הסתכל עליי וחייך כאילו קרא את מחשבותיי.

הרלו התחיל לשרוק שוב בנשימותיו, כשניסה להוציא לי כיסא.

"אני יכולה לבד. תודה," אמרתי. הוא משך בכתפיו ונעלם. משאיר אותנו לבד.

בריטים עשירים לא אכלו גלידה במקומות כאלו. הם אכלו קוויאר ביאכטה ויצאו עם בלונדיניות עשירות שיש להן קרנות נאמנות. אמרתי לעצמי שבטח משהו לא בסדר איתו. משהו מוסתר. עברתי על כל האפשרויות בראשי: עצבני, תלותי, חולה נפש...

"את בטח תוהה לגבי השולחן?" אמר כשהתיישב מולי.

הנהנתי.

"אני מביא לכאן בנות מאז שהייתי בחטיבת הביניים." הוא שילב ידיו על המפה הדביקה ונשען בנינוחות על הכיסא. "בכל מקרה, את רואה את השולחן שם?" הסתובבתי להסתכל על השולחן בפינה שעליו הצביע. רמזור ישן שהבהב אדום, ירוק, אדום, ירוק מעליו. "זה שולחן המזל הרע, ולעולם לא אשב שם שוב, לא לבדי ולא עם בחורה."

הסתובבתי אליו משועשעת. הוא האמין באמונות תפלות. איזה קיטש. הרגשתי זחוחה.

"למה?"

"כי בכל פעם שאני יושב שם, משהו נורא קורה — כמו, למשל, שהחברה הקודמת שלי רואה אותי עם החברה החדשה וזורקת עלינו שוקולד רצחני, או לגלות שאני אלרגי לאוכמניות מול הנערה הכי כוסית בבית הספר..." הוא צחק לעצמו, ואני הנחתי לחיוך קטן להבליח במראה הקשוח שלי.

אלרגיה לאוכמניות די עוררה חיבה.

"והשולחן הזה?" שאלתי.

"דברים טובים קורים בשולחן הזה," אמר בפשטות.

הרמתי גבה, אבל חששתי לשאול. מגיע לו נקודות על כך שהביא בחורה לגלידריה שנראית כאילו נלקחה מסצנה בשנות העשרים. קאמי היתה נופלת בפח. זה היה הכרטיס שלו לסקס. ככה החלטתי.

מוזר, אבל קצת הוקל לי כשהמלצר הופיע עם שתי כוסות מים ועם מסננת מלאה בפופקורן לא טרי.

עדיין עברתי על התפריט, כששמעתי את כיילב מזמין בשבילי.

"אתה צוחק?" שאלתי כשהמלצר הלך. "אתה מודע לעובדה ששנים

כבר רשאיות להצביע ולהזמין את האוכל שלהן?"

"את לא נותנת מילימטר, אה?"

אני מלקקת את המלח מהאצבעות ומצרה עיניים.

"ראיתי שהסתכלת על זה," הוא הצביע על התמונה עם הבננה ספליט.

"שנייה לפני שהתחלת להסתכל על הגלידה הדיאטטית."

הוא שם לב לפרטים. אתן לו עוד נקודה.

"ואם רציתי משהו דיאטטי?"

כיילב משך בכתפו. "זה הערב שלי. אני ניצחתי. אני קובע את הכללים."

כמעט חייכתי. כמעט.

בעודנו מחכים, הוא סיפר לי על משפחתו. הוא גדל בלונדון עם אמא שלו ועם אביו החורג. היתה לו ילדות קסומה, כזו שכל ילד חולם עליה: חופשות מפוארות, חגי מולד עם בני הדודים בשוויץ ופוני ארור ליום ההולדת. הם עברו לאמריקה כשהיה בן ארבע עשרה — קודם למשיגן, וכשאמא שלו אמרה שקר שם מדיי לעור הפנים שלה, הם עברו לפלורידה. היתה כמות כסף יפה, והיו מעט מריבות ואח גדול, שעשה כל מיני דברים

כמו לטפס על הר האוורסט בזמנו החופשי. אביו הביולוגי, שאיתו עדיין התראה לעיתים, היה רודף נשים, שמילא את העיתונות הבריטית הצהובה כי יצא עם דוגמניות מפורסמות ונפרד מהן.

כשהגיע תורי לשפוך את הקרביים, סיננתי את הסיפור שלי לטובת המעמד הגבוה שלו. סיננתי את האבא האלכוהוליסט שלי על ידי הוספת 'זכרונו לברכה' לשמו, ובמקום 'רווחה' קראתי לשכונה שלי 'לא טובה'. לא ראיתי הרבה תועלת בלרדת איתו לפרטי החיים הלא קסומים שלי. לא רציתי לפגוע בחיי האושר והעושר שלו. הוא הקשיב בעירנות ושאל שאלות. לדעתי, אפשר לאמוד אגוצנטריות של מישהו בכמות השאלות שהוא לא שואל. כיללב באמת נראה מתעניין. לא הבנתי מה זה אומר — האם זו היתה הדרך שלו לכבוש בנות, או שהוא באמת כזה נחמד.

כשסיפרתי לו על אמא שלי, שמתה מסרטן בשנה האחרונה שלי בתיכון, ראיתי אמפטיה כנה בעיניו, שגרמה לי לנוע בחוסר נוחות בכיסא.

"אז את בעצם לבד, אוליביה?" הוא שאל. נסוגותי. צרב לי לשמוע.

"כן, נראה שאפשר לומר כך, אם אתה מתכוון שאין לי בני משפחה

חיים." תחבתי את הקינוח לפי, כדי שלא אצטרך לומר עוד משהו.

"את מאושרת?" שאל. חשבתי שזו שאלה מוזרה. הוא שאל אם אני

עדיין בוכה בלילה כי אמא שלי מתה? הוא שיחק בכפית, ובלי לשים לב טפטף שוקולד על כל השולחן. עניתי בכנות האפשרית.

"לפעמים. אתה לא?"

"אני לא יודע."

הרמתי מבט בהפתעה. כוכב ספורט, חתיך, מפונק, איך יכול להיות

שאינו מאושר? ויותר מזה, הוא אינו יודע אם הוא מאושר או לא?

"מה זאת אומרת?" שאלתי, מניחה את הכפית. כבר לא התחשק לי

לאכול את הגלידה. לא התחשק לי בכלל להיות שם יותר. כל השיחה הזו העלתה בי בחילה.

"אני לא יודע עדיין מה מסב לי אושר. אני כנראה עדיין מחפש. תמיד

רציתי להתחתן ולהקים משפחה, כזו שאתה בוחר מישהי שתישאר איתה עד שהשיער שלך מאפיר ואתה מלא קמטים ויש לך מיניוואן מלא

בנכדים."

"מיניוואן?" אמרתי בסקרנות, בעודי חושבת על מכונית הספורט

החונה בחוץ.

"אני פחות נורא ממה שאת חושבת."

נעצתי אצבע בכתפו. "אתה לא רוצה מיניוואן, אתה רוצה פורשה. חמש עשרה שנים של נישואים, וכבר תרצה להמיר את האישה ואת המיני תמורת משהו שיצית לך את הדם. אתה מפונק?"

"נו באמת," צחק. "אותך לא קיבלתי על מגש של כסף. אילו הייתי צריך להילחם חזק יותר כדי להשיג אותך, הייתי כבר בארון מתים." "בכל מקרה, אתה כתבת את הספר, ועכשיו אתה מתלונן על הביקורת, שאני מעבירה עליו," עקצתי.

"צודקת," הרים ידיו באוויר. "אתחיל לכתוב המשך, שיהיה משמעותית פחות נרקסיסטי. תקראי?" "רק אם אף אחת אחרת לא תקרא." הוא צחק בקול רם כל כך, עד שהיו אנשים שהסתובבו כדי להסתכל עליו.

הוצאתי כמה גרעינים לא קלויים של פופקורן ולעסתי אותם. הדייט הזה אינו רע כמו שתארת לי שיהיה. אני כמעט נהנית. כשהרמתי מבט, קלטתי שהוא בוחן אותי.

"מה? למה אתה מסתכל עליי ככה?"

כיילב נאנח, "למה את כל כך עוינת?"

"תקשיב, אדוני, שלא תחשוב לרגע שאני קונה את כל הצגת הבחור הרגיש הזאת שיש לך בשרוול. אני קולטת בפטי בופטי בולשיט כשאני רואה אותו."

"לא ידעתי שיש לי בשרוול בחור רגיש שאני מציג," אמר, ונשמע כן למדי.

סקרתי את פניו הנאים, מנסה לראות מעבר למראה, לתוך הנשמה. היו לו העיניים האלה שתמיד נראו כאילו הן צוחקות עליך. היה להן צבע ענברי וקמטי צחוק כבר עיטרו את פינותיהן כמו נייר עטיפה עדין. "תעשה לי טובה," אמרתי. "אתה מביא אותי למקום הקטן והחמוד הזה לגלידה כאילו היינו בתיכון. אתה מכיר את הזקן ההוא, אתה מסתכל עליי ככה..." נקטע לי חוט המחשבה, בעודו מזעיף פניו מולי.

"את לא ממש טובה בלקרוא אנשים." הוא העיף עליי גרעין לא קלוי של פופקורן, שנחת על מצחי. שפשפתי את המקום, נעלבת.

"אולי אני בחור נחמד, אוליביה."

נחרתי.

"אפשר לקלוט הרבה על בן אדם לפי תווי פניו ומה הוא עושה איתם.

אבל לוקח זמן להכיר את מי שהוא באמת," אמר.

"מה אתה יכול להגיד לי עליי?" שאלתי, "מאחר שאתה כזה מומחה."

כיילב מצמץ לעברי, כאילו חשב שאינני מוכנה לשמוע את ההערכה שלו.

"נו", דחקתי, "אם אתה כבר משוויץ בזה..."

"או.קיי... או.קיי. בואי נראה..."

מיד התחרטתי על ההחלטה. פשוט נתתי לו רשות לבהות בי, וכבר הסמקתי.

"יש משהו עצוב בעיניים שלך; אולי זה הגודל שלהן, או איך שהן קצת

מוטות באכזבה. הן בהחלט פגיעות, אבל גם אמיצות, כי את כאילו

מאתגרת את כל מה שאת רואה. ואז ישנה הדרך שבה את נשענת על

הסנטר. את מתריסה ועקשנית, ויש לך אף קטן ומתנשא שתמיד מצביע

לכיוון צפון. אני חושב שאת מעמידה פני מתנשאת כדי להרחיק ממך

אנשים."

היתה לי בחילה. יותר מדיי גלידה. יותר מדיי אמת.

"והאהובות עליי ביותר הן השפתיים שלך." הוא חייך, ואודם קל החל

לעלות בצווארי. "מלאות, חושניות, מכווצות ותמיד מקומרות בפינות. הן

קצת גורמות לי לרצות לנשק אותן עד שיחייכו."

קפאתי. הוא חשב על לנשק אותי? בטח שהוא חשב לנשק אותי, גברים

תמיד חושבים על הדברים האלה. דברים שמובילים לסקס. מתחת לשולחן

האצבעות שלי חפרו לתוך כף

היד.

"אני גורם לך אי נוחות?" הוא נשען לאחור על הכיסא, מרפק אחד נח

על השולחן.

בלעתי את הכדור הגדול שהיה לי בגרון. הלב שלי שיחק את תפקיד

הכסיל כשפעם בחוזקה.

"לא."

"יופי, כי אני לא חושב שאפשר באמת להפתיע אותך. את לא כזו.

בייחוד כשספורטאי בקולג' מוכיח לך שטעית."

עכשיו הרגשתי מוכנה להתעלף.

אוקיי, אז אולי היה משהו מעבר למה שחשבתי על הדפוק הזה. שילבתי ידיים על החזה והצרתי עיניים, כמו שעשו הקאובויס במערבונים ישנים.

"טוב, אז למה פספסת את הסל?"

"למה פספסתי את הסל?" הוא חזר על השאלה. "כי רציתי להכיר אותך

יותר מאשר רציתי לנצח במשחק."

הפעם אפילו לא ניסיתי להסתיר את הפרצוף הנדהם שלי. הוא נתן לי את המחמאה הגדולה ביותר, גדולה אפילו מרצונו לנשק את שפתיי. *שכחתי*. אפילו לא היתה לי עקיצה להחזיר. גם לא אכפת היה לי שהשנינות שלי אכזבה אותי.

בדרכנו חזרה עצרנו כדי לראות את הממתקים ואת הצעצועים שהיו למכירה. כאילו שהמקום לא היה קטן מספיק, היו צריכים למלא אותו בשטויות.

כיילב בחן משהו בפינה, בעודי בחנתי אותו.

"תראי את הדבר הזה," הוא סובב אותי לכיוון. הכנסתי את עצמי בינו לבין שורה של תינוקות עם כובע קטן צבעוני כדי לראות. זו היתה מכונה להטבעת מטבעות, כאלה שהכינו למזכרת ואפשר גם להחתים עליהם הקדשה תמורת חמישים סנט. כיילב הוציא כסף קטן מהכיס כפועל מתוך דחף בלתי נשלט.

"את תעשי את זה," אמר והניח מטבעות בכף ידי. הכנסתי את הכסף למכונה ולחצתי על הכפתור. המכונה התחילה לנהום ולרעוד רעד מנומס. הייתי ממש מודעת לקרבה הפיזית שנוצרה בינינו, והייתי בורחת מהר לו רק היה לי לאן. הפלתי כמה תינוקות עם כובע מהמדף. כשהתכופפנו להרים אותם, המכונה השמיעה פליטה קטנה של גזים והמטבע נחת בקערה. הוא שפסף ידיים וגיחך.

"זה משהו שאתה לא רואה לעיתים קרובות," אמר וטפח קלות על אפי.

בלעתי את פני הילדה המתביישת והחזרתי לו פנים קודרות. דגדג לי

האף.

"זו רק מכונה להכנת מטבעות, תירגע, טורף."
"אהההה, אבל זו לא סתם מכונה להכנת מטבעות," אמר והצביע על מודעת הפרסומת, שלצערי לא ראיתי.

"זו מכונה להכנת מטבעות רומנטיים."
החורתי.

המטבע היה עדיין חם, כשלקחתי אותו לידי. העברתי אותו לכיילב בלי להסתכל בהקדשה.

"או-וה." פניו היו זוחחים. הסקרנות גברה עליי, משכתי את ידו כך שהמטבע היה מול פניי וקראתי:

טוב לנשיקה אחת,
בכל מקום ובכל זמן.

חוצפה! נסוגותי מהמקום הצפוף והתחלתי ללכת לכיוון הדלת.
"בהצלחה עם זה."

הוא לא אמר מילה. והוא לא היה צריך להגיד. ההליכה היהירה שלו והחיוך על פניו הספיקו כדי שאבין על מה הוא חושב.

שאלתי אותו על לאורה בדרך חזרה למעונות. הוא אמר לי שיצא איתה רק שבוע בשנה אי ושהיא היתה בחורה נחמדה. כשכבר צעדנו לאורך המסדרון בדרך לחדר שלי, הייתי כל כך עסוקה במחשבות עליו מנשק אותי, שכמעט מעדתי.

"תיזהרי, דוכסית," אמר ואחז במרפק שלי, "אם תפגעי במשהו, אאלץ לסחוב אותך לדלת." הוא צחק מהמבט המזועזע שעל פניי.

"רוב הבנות היו מתרגשות מהמעמד, את יודעת?"

"אני לא רוב הבנות."

"כן, אני רואה."

הוא התקרב אליי ואני התכווצתי, נשענתי בגבי על הדלת, מנסה לשקוע לתוך הפורמייקה. הוא היה קרוב נורא. הניח שתי ידיים לצדי ראשי והיה מילימטרים... מילימטרים מפניי. הרגשתי את הנשימה שלו על שפתיי.

רציתי לראות את השפתיים שלו, לראות מה הן עושות — אבל נעלתי את עיני על שלו. חשבתי שאם רק אוכל להחזיק את העיניים שלי על שלו, אולי הוא לא ישים לב לקצב שבו החזה שלי עולה ויורד בגלל הנשימה הכבדה והקשה שלי, ואולי גם לא ישים לב לכך שהציפורניים שלי שורטות את הדלת מאחוריי. הוא קרב את ראשו. האף שלו כבר ממש נגע בשלי. השפתיים שלי נפתחו. כמה זמן עמדנו ככה? הרגיש לי כמו חמש דקות, אבל היה כנראה יותר כמו עשר שניות. הוא זע מילימטר קרוב יותר. לא היה לי לאן ללכת. אילו הייתי לוחצת את עצמי עוד יותר לדלת, הייתי נמסה בתוך העץ. כל כך פחדתי... אבל ממה? נישקו אותי בעבר. הוא דיבר והוא היה כל כך קרוב לפניי, שהרגשתי את השפתיים שלו חולפות על הפינה של הפה.

"אני לא אנשק אותך," אמר. הלב שלי קפץ. למעלה או למטה? למעלה או למטה? לא ידעתי אם התאכזבתי או אם הוקל לי. הוא נסוג. "לא היום, אוליביה. אבל אני אנשק אותך."

הרגשתי תסיסה מתנפחת בבטן, והיא טיילה במעלה החזה והגיעה לפה שלי.
"לא."

זה נשמע כל כך טפשי; מילה של ילדה מתריסה. אני לא יודעת למה אמרתי את זה, חוץ מאשר להחזיר לעצמי קצת מהשליטה שגנב ממני. כיילב כבר פנה ללכת, אבל הילאי שלי עצר אותו. הוא הסתובב. ידיו בכיסיו. המסדרון נראה כמתכווץ סביבו, הנוכחות שלו בולעת הכול. איך הוא עושה את זה? ציפיתי שיגיד משהו אחר, אולי יפלט קצת יותר. במקום זאת הוא חייד, הביט ברצפה, הסתכל עליי בחזרה... והלך. הוא שוב ניצח. המהלך הקטן היה חזק יותר והשאיר עליי יותר רושם מנשיקה אמיתית. עכשיו היתה לי הרגשה גדלה והולכת שמישהו צד אותי. בקושי הספקתי לעבד את אשר אירע, וקאמי פתחה את הדלת לרווחה ומשכה אותי בחגורת הג'ינס.

"ספרי לי הכול!" היא דרשה. היו לה רולרים בגודל של רולדות בשיער, ופניה היו מרוחות במשהו שהריח חזק מלימון.

"אין מה לספר," אמרתי במסתוריות, כמעט מתוך חלום.
"אני אתן לך לשמור על הסוודר שהשאלתי לך." שקלתי את ההצעה

לרגע, לפני שהנהנתי.
"הוא לקח אותי לגלידת ג'קסון..." התחלתי.

לרכישת הספר לחצי כאן